

СВИ ВОЛИМО НА ИСТИ НАЧИН

Игра лутака. Сам наслов ни на моменат није опавао утисак да је у питању један озбиљан и прилично добар приказ судбине жена које су обележиле век иза нас и њихово поимање пре свега љубави. Ученице Гимназије "Свети Сава" дочаравајући ликове Исидоре Данкан, Милеве Ајнштајн, Исидоре Секулић, Надежде Петровић, Милене Павловић-Барили и Марије Калас покушале су да пренесу свету поруку да и велике жене пате, воле и трпе као и све друге. Публика у сали Соколског дома заиста је могла да ужива у свакој реченици и сигурно је да су многи биоскоп напустили понети различитим емоцијама.

У ову животну игру уводи вас потпуно чудна и неочекивана сценографија. Сам наслов комада асоцира на нешто можда гламурозно, спектакуларно, несвакидашње са пуно детаља. Кад се подигне позоришна завеса - тајац. Сигурна сам да се већина дама, с обзиром да су оне биле махом у публици, јер је за њих, на њихов празник, играна ова представа, игра судбине или намера, ко зна шта ли је, разочарала. Позорница облепљена дневним новинама и једна обична столица. За почетак премало. А онда се гасе светла и чује се дубок и јак женски глас који као да има задатак да вас уведе у тешку и мрачну истину живота. И један младић који нас води кроз причу и својим питањима подстиче и из дубине срца извлачи љубавну трагедију шест великих жена које су, свака на свој начин, обележиле век иза нас. А онда се појављују оне, све у црном. И опет мрак и разочарење, овог пута костимографијом. Али само до тренутка док прва од њих не крене са својом животном причом и док не схватите да су и позорница и костими и њихови покрети на сцени у потпуном сагласју са њиховом унутрашњом сетом. Пред вама се нижу животне приче испуњене топлином љубави и ношене снагом емоција и страсти. Колико свака од њих била свет за себе, снага љубави их веже и обједињује стварајући једну потресну причу о женама, на изглед јаким и храбрим, а у дубини душе несрећним и неоствареним. И док ви из њиховог исповедања животу, дозволићете ми да тако назovem младића, који искушава и преи-

спитује њихове животне поступке, схватите да су све волеле, а нису биле вољене и да су из једног љубавног разочарења падале у друго, ни једна од њих неће признати своју грешку. Њима је било довољно сазнање да воле. Милева Ајнштајн здрушно ће бранити свог Алберта окривљујући себе за пропаст њиховог брака и ни на моменат не прихватајући истину коју је цео свет увидео - да је није издао само као жену, већ и као научника. Она је крива и свој жиг кроз живот носи јер је она тако хтела.

Можете ли да замислите да је један Јесењин из чијег пера су створене најсетније, најлепше и емотивно можда најјаче љубавне песме могао тако болно растргнути срце једне жене. И док за њом и њеном игром уздише цела Европа и милиони обожавалица она пати за Русијом и Јесењиним. И то свесно. Она, Исидора Данкан, која је целог свог живота волела само једног човека - једног Сергеја Јесењина.

Љубавна трагедија жене коју је оплакивао цео свет проткала се и кроз ову причу. Марија Калас, жена изузетног гласа и отмене лепоте, пала је на чари бродовласника Оназиса. И док се свет саблажњавао њеним избором она је јавно бранила своју љубав чак и онда када ју је издао и оженио се Жаклином Кенеди. Тај брак Марија никад није признала и себе је сматрала једином Оназисовом женом. Није ли довољно што је баш она бдела крај његове самртничке постеље.

Свака од њих човечанство је задужила својим животом и достигну-

ћима. И док је једна мењала правила и законе природе, друга је одушевљавала сентименталношћу и сликарском надареношћу, трећа, поставши симбол опере и отмености, пунила париску Олимпију, једна пленила грациозношћу и лепотом својих покрета, друга фасцинирала свет патриотизмом и јаким осећањима које је успешно преносила кичицом на сликарско платно, а трећа својим бритким умом и ставовима померала границе. Све су биле жртве љубави и жељне љубави. И све су пале пред лепотама и чарима мушкараца. Можда су зато и биле толике успешне у свом послу. Можда су недостатак љубави и чињеницу да нису вољене компензовале успехом на пословном плану.

И док је свет падао пред њихове ноге, дивило се њиховом успеху мислећи да су најсрећније жене на свету које су освојиле срца најпожељнијих мушкараца свога времена, оне су, у ствари, биле врло усамљене, несрећне и напуштене жене. Волеле, патиле и трпеле као и свака обична смртница, неспособне да се одупру стихији љубави.

Фасцинира начин на који су ове младе девојке говориле о једној оваквој теми. Можда да су старије не би имале толико храбрости да на овакав начин изнесу женску снисходљивост и спремност да понизно моли за мрвицу љубави.

Сигурно је да је свака дама извукла неку поуку из овога. За неке је можда било довољно само сазнање да ипак сви воле и пате на исти начин.

С. Р.

